

Okienko Ing. Martina Kollera pplk, v zálohe

- CZ24 News | 25. října 2019

V Sýrii zvítězily osobnosti

Na druhé straně geopolitického hřiště, v Sýrii, jsou chlapi reprezentovaní osobnostmi Erdoganem, Trumpem, Putinem a Asadem. Za jejich zády se směje čínský prezident a baví se. Střet v Sýrii je nejen dokladem turecké arogance moci, ale rovněž impotence politických i lidských nul ve vedení německé EU i v naší republice, ve srovnání s globálními osobnostmi.

Kdo z našich politiků, kteří kritizují Erdogana, dá aspoň deset procent ze svých příjmů na zbraně pro Kurdy? Kdo vezme zbraň a půjde je podpořit? Nikdo z nich nezvedne ani zadek z dobře placeného křesla a budou jen kafrat do médií, aby se na ně náhodou nezapomnělo, jak jsou moudří a nepostradatelní. Nebo pošlou našich pět a půl letadel bombardovat Ankaru? Asi sotva, protože naše armáda se připravuje nikoli na obranu země před německou kolonizací a afroislámskou invazí, ale na agresi proti Rusku pod německým velením v rámci bundeswehru. Kdyby se Erdogan naštvál, došla by turecká armáda, téměř bez boje, až do Prahy a Berlína. Na odpor by se možná postavili Řekové nebo Srbové. Ale proč by bránili německou EU, která pro ně neudělala desítky let nic dobrého, jen je šikanovala a vyžírала.

Kurdská realita

Samostatní a rozdělení Kurdové nemají z vojenského hlediska perspektivu. Pěší milice bez letectva a dostatečných počtů těžké výzbroje mohou působit útočníkovi ztráty, ale z dlouhodobého hlediska jsou odsouzeny k porážce. Všichni, kdo řeční o Kurdech, přehlížejí zásadní fakt. Tento národ je dlouhodobě rozdělen na několik znepřátelených frakcí. Různé kurdské kmeny se mezi sebou ani nedomluví. Slouží jako žoldáci v tamním teritoriu různým stranám. Již v roce 1915 pomáhaly kurdské prapory při turecké genocidě křesťanských Arménů. Část z nich bojovala nedávno na straně Turecka a jím podporovaných islámských teroristů proti vojákům syrského prezidenta a podporovali rovněž takzvané umírněné islámské teroristy. Kurdové většinou nejsou v regionu oblíbení. Jsou většinou sunnité, menšinou šíité. V Turecku jich žije zhruba 20 milionů (z 80 milionů obyvatel), v Iráku 8 milionů (z 37 milionů obyvatel), v Íránu 3 miliony (z 82 milionů obyvatel), v Sýrii zhruba 180.000 (z 18 milionů obyvatel), z čehož část jsou imigranti. Ne zcela jasný počet žije v západní Evropě, především v Německu. V Iráku ovládají 17 % tamních ropných zdrojů.

Na druhou stranu se jedná o tragédii národa, který připomíná svým osudem Židy. Dlouhodobě bez vlasti a všude pronásledovaní. Kurdové měli podle plánu euromarxistické dvojky demokratů Clintonové a Obamy, kteří vměšování USA do Sýrie zahájili, zabránit spojení Sýrie a Íránu. To by znemožnilo přesun íránských posil a oslabilo armádu prezidenta Asada. Výsledkem by byla zvýšená šance na vítězství islámského státu v Sýrii. Bez ohledu na přátelské nabídky ze Sýrie se zachovali jako nepřátelé.

Je zvláštní, že si Kurdové neuvědomují hlavní problém a pilíře politiky. Jsou to lež, podraz a zrada. Počátkem dvacátých let minulého století garantovaly USA a Francie vznik národních států Arménů a Kurdů na území poražené Osmanské říše. Nicméně velmoci se tehdy staraly o agresi proti tehdejšímu sovětskému Rusku, takže neměly čas ani chuť plnit svoje závazky. Arménie vznikla jako státěček na území sovětského Ruska, žije tam i menší počet Kurdů. To trvá dodnes, téměř sto let. Ostatně naše republika má dost svých zkušeností se spojenci v letech 1938 a 1968. Kurdové se spolehli na takzvanou západní demokracii a morálku, a podle toho dopadli kdysi i v současnosti.

Zde je třeba připomenout zásadní lež evropské i české mediální propagandy, která hlásá, že islámský stát porazila jakási koalice vedená USA. To je zásadní lež. Takzvaný islámský stát porazila syrská národní armáda prezidenta Asada za pomoci ruského letectva a nepočtených ruských dobrovolníků. Bez ohledu na realitu Iránu jako podporovatele šíitského islámského terorismu, rovněž nepřehlédnutelných několik desítek tisíc dobrovolníků z Iránu. Řada kmenů v Sýrii, Jezidové, křesťané a další se prostě jen bránili invazi islámských teroristů. V případě nutnosti spolupracovali mezi sebou i se syrskou armádou. Můžeme si připomenout, že USA, Turecko, Británie a Francie všemožně narušovaly úsilí syrské armády v boji s islámským terorismem, vyvolávaly vykonstruované kauzy kolem syrských chemických zbraní s pomocí teroristů a komediantů s bílými přilbami. Americké letectvo několikrát napadlo syrskou armádu na jejím území a americká armáda se bez pozvání syrské vlády dočasně usadila na syrském území. Až v konečné fázi likvidace islámských teroristů se americké letectvo a speciální jednotky zapojily do boje proti mezinárodnímu terorismu. V opačném případě hrozila ostuda z evidentní podpory islámského terorismu, stejně jako kdysi v Bosně a Kosovu.

Z dlouhodobého hlediska nejsou Kurdové v regionu oblíbení. V době Osmanské říše se podíleli na islámském teroru oproti Arménům. V současnosti žijí na území po vyvražděných a vyhnaných Arménech především Kurdové. V době dvou válek proti Iráku koalicí vedenou USA byli spojenci americké armády, což jim nebylo zapomenuto. Trump ve své kritice Kurdů nemá úplnou pravdu. Další Kurdové podporovali iránský režim. Tedy žádní svatí bojovníci za svobodu, demokracii a lidská práva. Když jsem byl na misi v Iráku, kolovalo tam přísloví: „s Kurdama, jako s kur...a“. Kurdové se střetli s teroristy z ISIL nikoli z důvodu nadšeného boje za demokracii, ale proto, že teroristé přicházející z Iráku a Sýrie napadli jejich území.

Velcí a malí hráči

Erdogan je turecký prezident a prosazuje turecké zájmy. Ty jsou jiné, než kurdské, což je objektivní realita. V případě potřeby dokáže Erdogan prosazovat turecké zájmy i silou, nemluvě o milionech Turků v Německu, kteří by smetli bundeswehr řešící veledůležité otázky typu záchodů pro třicet pohlaví, stejně jako německou policii, která pronásleduje především vlastenecké občany. Muženy z německé EU s tureckým vojenským tažením do Sýrie nic nenadělají. Nanejvýš poletí trapná Merkelová znovu do Turecka nabízet další peníze z našich daní.

Plní se všechny negativní analýzy a předpoklady od roku 2013, ať se jedná o takzvané arabské jaro, válku v Sýrii, Ukrajinu, či o možnost vzniku jaderné války v Evropě. Důvodem je totální rozvrat a bezprávnost v německé EU, zaviněný euromarxisty a prosazováním jejich zvrácených ideologií. Erdogan pochopil, možná s ruskou pomocí, pravděpodobný dlouhodobý vývoj v regionu. Po Iráku, Sýrii a Iránu může být cílem amerických zájmů Turecko, které by čekal rozvrat. K tomu by mohli napomáhat i různí demokratičtí teroristé a uprchlíci podporovaní z EU i USA. Jeho pozice není jednoduchá. V podstatě odvrhl ideologii zakladatele moderního Turecka Mustafy Kemala (Attatürk), který rázně potlačil vliv islámské církve a modernizoval stát, počínaje přechodem na oblečení evropského typu. Erdogan se naopak opírá o islámskou ideologii. Nicméně jej podporuje jednoznačně pouze část obyvatel, takzvaní tmaví Turci, reprezentovaní především malopodnikateli a žijící na asijské straně Bosporu. V opozici jsou takzvaní bílí Turci, kteří žijí především v Istanbulu a v evropském výčnělku Turecka. Dále musí řešit problém zhruba 2,5 milionů uprchlíků ze Sýrie. Část z nich se po válce vrátí, ale teroristé do Sýrie nepůjdou, stejně jako Čečenci a Dagestánci do SNS, a nikdo je nechce. Jsou to vesměs duševně narušení násilníci, vrazi a narkomafiáni a islámští fanatici.

I tento problém se bude pravděpodobně řešit na summitu v Soči, kam Putin pozval lídry zúčastněných zemí, především Turecka, Sýrie a Iráku. Nelze vyloučit, že nepočtená kurdská menšina v Sýrii bude relokována dále od tureckých hranic. Tak by došlo k realizaci dávnější bezpečnostní dohody z Adany, mezi Tureckem a Sýrií, podle níž by se Kurdové v Sýrii nesměli přiblížit k turecké

hranici na méně než 30 km.

Dokladem spolupráce mezi Tureckem a Ruskem je fakt, že turecká armáda pronikla do Sýrie minimálně. Poslala před sebou různé džihádisty, kterým dala zbraně na boj proti Kurdům. Ti naopak začali spolupracovat se syrskou armádou. Na straně Turecka údajně bojují dokonce i někteří teroristé uprchlí ze zajateckých táborů spravovaných Kurdy před zahájením bojů. Nelze vyloučit ani možnost, že Erdogan se tak zbavuje, na základě dohody s Putinem, tvrdého jádra islámských teroristů, kteří by mu nakonec mohli dělat problémy doma. Takto je pobijí Kurdové a syrská armáda ve spolupráci s ruským letectvem.

Turecká armáda je sice mohutná, ale má malé bojové zkušenosti v klasické válce a tvoří ji z velké části vojáci prezenční služby. Kurdové jsou naopak ostřílení válečníci a s podporou syrského letectva a těžké techniky jsou schopni útok zpomalovat i zastavit. To se jim na široké frontě místy daří. Proti teroristům v tureckých službách úspěšně zasáhlo ruské letectvo a turecké vedení to nevyvedlo z klidu. Turci se navíc zostudili sprostou vraždou kurdské političky Chaláfové (znásilnění nebylo jednoznačně prokázáno), ovšem je třeba dodat, že se opět jednalo o islámské teroristy v tureckých službách, nikoli o tureckou armádu.

Odchod amerických vojáků ze Sýrie je to nejrozumnější, co Trumpova administrativa mohla udělat. Zbavila se problému vytvořeného Clintonovou a Obamou s cílem islamizovat Sýrii a zatáhnout Rusko do dlouhé války v afroislámském prostoru. To se nepodařilo. Syrským Kurdům na rozdíl od iráckých USA nic nedluží. Částečně se navíc, s pomocí Putina, může vyřešit problém kurdských teroristických akcí v Turecku, které připomínají americký a francouzský stoletý dluh. Jinde než na území Turecka by totiž kurdský stát vzniknout nemohl. Do toho se americkému vedení nechce a evropská globální impotence ohánějící se svobodou a lidskými právy neudělá taky nic. Americké letectvo nalétlo demonstrativně proti turecké armádě postupující do Sýrie, ale nezaútočilo. Podle některých odborníků je již v palebné pohotovosti jedna baterie S-400 dodaná z Ruska do Turecka.

Americká armáda při odchodu ze základen v Sýrii zničila veškerý přebytečný materiál, takže Kurdové nedostali nic. Kurdové měli již před několika lety na vybranou. Rusko a Asad jim nabízeli spolupráci. Odmítli, a stali se americkými žoldáky a místy podporovali ve spolupráci s Tureckem, EU a USA islámské teroristy sponzorované hlasateli pravdy a lásky, včetně zbraní z naší republiky. Vinu mají jejich kmenoví náčelníci, kteří rozhodují a berou peníze. Mají, co chtěli.

EU nebude na straně vítězů

Trump, Putin i Si Tin-pching prosazují zájmy svých zemí, nikoli chiméry. Reprezentanti německé EU i jejich početní čeští sluhové nedokážou prosadit ani zájmy svých národů a EU. S velkou pravděpodobností se nebudou podílet na rekonstrukci Sýrie. Při pohledu na aktéry světové politiky by mnozí naši politici měli raději mlčet, abychom nebyli ještě víc pro smích. Erdoganova hrozba na téma vypuštění více než tří milionů takzvaných běženců ze Sýrie do Evropy je naprosto reálná.

Nejen vývoj v Sýrii je jasným dokladem toho, že EU se řítí do krize ekonomické, politické i bezpečnostní. Zaslouženě!!!

Koller Martin

Ing. Martin Koller, (pplk. v zál.), nar. 1955, VVVTŠ Martin, postgraduální studium oboru informace pro vědeckotechnický rozvoj na FF UK Praha. Technik oddílu u protitankového pluku, rok technik KVS Praha, rozborový a analytický pracovník ÚVIS, správce fondu těžké techniky VHÚ Praha, jeden rok hlavní manažer privátní firmy. 11 let rada licenční správy ministerstva průmyslu a obchodu, rok

obchodní rada čs. ministerstva zahraničních věcí v Kuvajtu a Iráku, rok redaktor, v současné době analytik na dôchodku. Ve své práci se věnuje oblasti voj. technologie, voj. historie a bezpečnostní politiky. Publikoval stovky článků v nejrůznějších časopisech, vystupuje v televizi jako komentátor bezpečnostní a technologické problematiky. Je autorem několika odborných publikací zaměřených na oblast vývojových tendencí zbraní a zbraňových systémů a spoluautorem knihy Od Velké Moravy k NATO.